

[Weikop.]

ragende købmand. Jeg har imidlertid det indtryk, at der sidder fremragende jurister i handelsministeriet, så jeg vil næsten tro, handelsministeren kunne blive vejledt derovre.

Lovforslaget siger også, at økonomiministerens skal være med til at bestemme, om administrative foranstaltninger skal bevare deres gyldighed, og det til trods for at økonomiministeren ikke ifølge loven har haft nogen som helst bemyndigelse til at gennemføre foranstaltninger, og så kan man igen spørge: er det meningen, at økonomiministerens skal bestemme, om f. eks. de af boligministeren indførte reguleringer skal falde væk, eller hvad er det egentlig, der er meningen? Heroverfor kan måske den højtærede handelsminister indvende, at det ifølge en af statsministerens udfærdigede bekendtgørelse er bestemt, at lovgivning vedrørende nationalbanken overføres til økonomiministerens, og derfor må økonomiministerens være med til at ændre de beslutninger, der er truffet vedrørende første kapitel, nemlig de forhold, der står i forbindelse med nationalbanken. Jeg ved ikke; hvad den høje jura siger, men hvad siger ministeren til, at han her i det høje ting foreslår valutaloven forlænget med en § 1, der har følgende ordlyd:

„Handelsministeren bemyndiges til indtil videre at fritage Danmarks nationalbank for forpligtelsen“.

o. s. v. o. s. v., og i § 2:

„Handelsministeren bemyndiges til efter samråd med finansministeren på statens vegne at afslutte en overenskomst med Danmarks nationalbank . . .“.

Det er det, der står, og samtidig med at den højtærede minister foreslår disse bestemmelser, der giver handelsministeren en bemyndigelse, forlænget, fratager statsministeren handelsministeren den bemyndigelse, som tinget vedtager at give ham. Handelsministeren beder altså det høje ting om en bemyndigelse, samtidig med at han på forhånd ved, at han er afskåret fra at udøve den. Jeg synes, at der her ikke alene er tale om noget principielt, som egentlig ikke indeholder så forfærdelig meget jura, men også om, hvad man anstændigvis kan byde det høje folketing. Man får nærmest indtryk af, at regeringen

blæser folketinget et stykke. Man gør det bare, og så går det. Man har oven i købet haft det groteske, at finansministeren i en periode, da han havde nogle beføjelser også igennem en af statsministerens udfærdigede resolution, ifølge lovteksten skulle forhandle med sig selv. Det er ret ejendommeligt; jeg synes, det her flyder for meget. Man kan ikke rigtig være det bekendt, og jeg synes, der må bringes en vis orden i tingene. I det hele taget er handelsministeriet i en ejendommelig situation, for én dag tager man den kongelige bankkommissær fra ministeriet, og en anden gang tager man pludselig fra den ene dag til den anden hele den faglige undervisning fra ministeriet — et område, som ministeriet har beskæftiget sig med gennem mange år — og nu foreslår den højtærede handelsminister en bemyndigelse til sig selv, som han ikke får.

Jeg skal imidlertid lade dette ligge og vende tilbage til handelsministerens fremsættelsestale. I den siges det ganske klart, at den stedfundne liberalisering — det er allerede nævnt her — ikke har haft uheldige konsekvenser for produktionen her i landet, men den har utvivlsomt haft en væsentlig indflydelse på priserne, og heri tror jeg den højtærede minister vil være ganske enig med mig. Den frieste mulige konkurrence i landet er et gode — det tror jeg vi er enige om — modsat i et lukket marked, hvor der nødvendigvis må føres en vis kontrol også fra monopoltilsynet. Jeg er meget tilbøjelig til at mene, at den kontrol, som udøves i øjeblikket, stort set er overflødig, ja, jeg vil gå så vidt som til at sige, at jeg oven i købet tror, den er skadelig. Jeg vil gentage, hvad jeg en gang tidligere har sagt, at frygten for ikke at kunne opnå passende og lønnende priser og beskæftigelse på lidt længere sigt er langt større end frygten for, at der igennem aftaler vil kunne opnås for høje priser.

Jeg forstår, at den højtærede handelsminister nu også vil gå videre ad liberaliseringsvej, så meget som det overhovedet er muligt. Derfor skal vi heller ikke i den tid, der kommer, forekommer det mig, lægge unødigt snærende bånd på produktionen og erhvervslivet, men snarere, tror jeg, lægge vægt på en mere begrænset pligt for erhvervene til registrering af aftaler og måske også på en mere begrænset offentlig-